Ти розтаєш. Так зникає під весну на шибках
Біла розхристана лілія. Ти розтаєш
Посеред стін кам’яних. Проминально і хрипко
Голос згасає у чорних румовищах веж.

Там, де нема ще мене, де недільні хорали
Помахом крил переносять проміння дзвінке,
Твій білосніжний вінець закотився до зали.
По білосніжній доріжці крізь сяйво хистке

Ти проминаєш. І стіни заходяться криком.
Пальці мої розбивають у кров вітражі.
Чистим недільним хоралом просвітлені лики.
Ти ще не там. Ти чекаєш мене на межі.